

σουρώω. Ἐποσειρώσανε τὰ βρομένα ροῦχα. 3) Ἐξαντλοῦμαι σωματικῶς, κατισχναίνομαι, ἀδυνατίζω Κρήτ.: Ἐποσειρώσε καὶ δὲν ἐπόμενε μόνο τὸ πετοὶ καὶ τὰ κόκκαλα (μόνο = παρὰ).

ἀποσουρώνω (Π), ἀμάρτ. ἠποσουρών-νω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σουρώνω (Π).

Ἀποβάλλω τοῖς σοῦρες, τὴν ρικνότητα, γίνομαι λεῖος: Ἐποσούρωσ' τὸ βρατδὶν σου ν' ἀν-νοῖζῃ. Πού τὸ φαεῖν τὸ καλὸν ἀρκινᾷ νὰ ἠποσουρών-νῃ.

ἀποσουφρώνω Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σουφρώνω.

Συνοφρουοῦμαι.

ἀποσπαράζω Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σπαράζω.

Ἀπαλλάσσω τινὰ τοῦ φόβου: Ὁ πολὺν ἐποσπάραξέ με (ὁ ἱερεὺς μοῦ ἀφήρεσε τὸν φόβον δι' ἱεροτελεστίας). Κανεῖς ἂν ἐσπαράγουτουνε ἀσ' σὴν κἀν'νάν, ἔπρεπε νὰ ἐπίνισκε ἀσ' σὰ δέρεά του νερό νὰ ἀποσπαράγουτουνε (ἀσ' σὴν κἀν'νάν = ἀπὸ κάποιον). Συνών. ξετρουμάζω, ξεφοβίζω.

ἀπόσπαρος ὁ, Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ.ά. ἀπόσπαρο τό, Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σπάρος.

Πληθ., οἱ μετὰ τὸν χρόνον τῆς ἀλιείας ὑπολειπόμενοι μικροὶ σπάροι.

ἀποσπάρσιμο τό, Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσπέρνω.

Περάτωσις τῆς σπορᾶς: Μετὰ τὸ ἀποσπάρσιμο θά'ρθω. Συνών. ἀποσπερμα 1, ἀποσπορῖα 1.

***ἀποσπαρτὸς** ἐπίθ. ἀποτρετὲ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσπέρνω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου ἔχει περατωθῇ ἡ σπορά.

ἀπόσπασι ἡ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀπόσπασις.

1) Ὁ ἀποχωρισμὸς μέρους ἀπὸ ὅλου τινός. 2) Ἡ προσωρινὴ μετάθεσις ὑπαλλήλου πολιτικοῦ ἢ στρατιωτικοῦ ἀπὸ τῆς θέσεως ἢ ὑπηρεσίας, εἰς ἣν ἀνήκει, εἰς ἄλλην: Γυρεύει - ζητᾷ - θέλει ἀπόσπασι.

ἀποσπασιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἠποσπασιὰ Κύπρ. ἠποσπαδὰ Δλιπέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 2,27

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσπᾶω.

Ἀπομάκρυνσις, ἀποχωρισμὸς, ἀπαλλαγὴ: Ἐν ἔχω ἠποσπασιὰν ποῦ λόον σου (δὲν δύναμαι ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ σοῦ). || Ποίημα.

Καριτεροῦμεν μέραν νύχταν νὰ φουσήσ' ἕνας ἀέρας . . . πόν-νὰ φέρεῃ ᾗ τὸν καθέναν τῶν χαρὰν τῶν ἠποσπαδᾶν Δλιπέρτ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀπόσπασμα 1.

ἀπόσπασμα τό, λόγ. σύνηθ. ἠπόσπασμαν Κύπρ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀπόσπασμα.

1) Ἀποσπασιὰ, ὁ ἰδ., Κύπρ. 2) Πᾶν τὸ ἀποσπώμενον ἀπὸ ὅλου τινός, μέρος, τμήμα, οἶον λόγου, δημοσιεύματος, ἐπιστολῆς κττ. λόγ. σύνηθ.: Ἀπόσπασμα τοῦ λόγου τοῦ δεῖνα. Ἀπόσπασμα περιοδικοῦ. 3) Ὡς στρατιωτικὸς ὄρ., τμήμα στρατοῦ ἢ χωροφυλακῆς ἀπεσπασμένον πρὸς ἐκτέλεσιν ὠρισμένης ὑπηρεσίας, οἶον πρὸς δίωξιν ἐγκληματιῶν κττ., λόγ. σύνηθ.: Στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα. Ἀπὸ τὸ χωριὸ πέρασε σήμερα τὸ ἀπόσπασμα. Τὸν κνηγᾷ - τὸν ἔπιασε τ' ἀπόσπασμα.

ἀποσπασματάρχης ὁ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόσπασμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἀρχης.

Ὁ διοικητὴς ἀποσπλάσματος στρατιωτῶν ἢ χωροφυλάκων.

ἀπόσπερα ἐπίρρ. ἠπ. (Ἰωάνν.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόσπερος.

1) Κατὰ τὴν ἐσπέραν, πρὸς τὸ βράδυ ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ. Ἀνάψτε μου τσιμπούκι, βράστε καφέ νὰ πιῶ καὶ ἀπόσπερα πηγαίνω γιὰ νὰ λογαριασθῶ.

Ἰωάνν. Συνών. ἀποσπέρα 3. 2) Μετὰ τὴν ἐσπέραν Λεξ. Δημητρ.

ἀποσπέρα ἐπίρρ. ἀποσπέρας Κρήτ. Κύπρ. Σύμ. — Λεξ. Βάιγ. Πρω. ἠποσπέρας Κύπρ. Κῶς Ρόδ. ταποσπέρας Ρόδ. ἀποσπέρα πολλαχ. ταπουσπέρα Λυκ. (Λιβύσσ.) ταπισπιροῦ Λέσβ. Χίος (Μεστ.) ἀποσπεροῦ πολλαχ. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Σινασσ.) ἀποτρεοῦ Τσακων. ταποσπεροῦ Πελοπν. (Βούρβουρ. Τρίκκ.) ἀπουσπιροῦ Λέσβ. (Πάμφιλ. κ.ά.) ἀπισπιροῦ Θράκ. (Μάδυτ.) Λέσβ. ἠπισπιροῦ Χίος (Μεστ.) ταπουσπιροῦ Λέσβ. ἀποσπεροῦς Κρήτ. ἀπεσπερὶς Νίσυρ ἀποσπερὶς πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀποσπερὶ Προπ. (Κούταλ.) ἀπουσπιρὶ Λήμν. Μακεδ. ἀπουσπιρὶς ἠπ. Λέσβ. Σάμ. Σκόπ. ἠποσπερὶς Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Κύπρ. ἠποσπερὶ Προπ. (Ἀρτάκ.) Ρόδ. ἠπουσπιρὶ Θράκ. (Κομοτ.)

Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ ἐσπέρας. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Ὁ τύπ. ἀποσπέρας καὶ παρὰ Βλάχ. Περὶ τοῦ τύπ. ἀποσπεροῦ, ὁ ὁποῖος καὶ ἐν Χρον. Μορ. 3868 (ἐκδ. JSchmitt), πβ. καὶ ἀπώρας - ἀπωροῦ καὶ ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 25 (1913) 290. Περὶ τοῦ τύπ. ἀποσπερὶ ἀπαντῶντος τὸν 16ον αἰῶνα ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπετ. Φίλος. Σχολ. Πανεπ. Θεσσαλον. 1 (1927) 20. Ὁ τύπ. ἀποσπερὶς καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀφ' ἐσπέρας, ἀπὸ τὸ βράδυ πολλαχ.: Τὸ γλέντι βάσταξε ἀποσπέρα ὡς τὰ ξημερώματα. Ἀρχίσουμε ἀποσπεροῦ κ' ἐτελειώσαμε τὰ μεσάνυχτα πολλαχ. Ἀποσπεροῦ ὀρχίσουμεν τὸν χορὸν ὡς τοῦ μεσονυχτιοῦ Κάμπ. || Γνωμ.

Τὰ θελὰ κάμης τὸ πωρὸν ἀποσπερὶς μελέτα Νίσυρ. || Ἄσμ.

Ἀποσπερὶς ὡς τὸ ταχὺ ᾗ τὸ σουραῖ νὰ μένω,

πὸ τοῦ κρασιοῦ τὴν μυρωδιὰν τίποτε δὲν παθαίνω

Κῶς. 2) Κατὰ τὴν ἐσπέραν ἰδίᾳ τὴν προηγουμένην πολλαχ. καὶ Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ.: Θά'ρθω ἀποσπεροῦ τὸ Σαββάτο Πελοπν. (Βούρβουρ.) Ἡ Πούλεια βγαίνει ἀποσπεροῦ Σίφν. Ἀποσπέρας νὰ ἔρθης γιὰ νὰ φύγωμε πρῶι πρῶι Κρήτ. Ἐπῆγα καὶ τὸν εἶδα ἀποσπερὶς αὐτόθ. Ἀμὰν εἶνι νὰ πᾶς πούβιτα, πρέπ' νὰ κἀρ'ς τ' δ'λεῖά σ' ἀπουσπιροῦ Λέσβ. (Πάμφιλ.) Ἀπ' ταπισπιροῦ (ἀφ' ἐσπέρας) Λέσβ. Πού ταποσπέρας ἦρτε Ρόδ. ἠποσπερὶς ἀντάμωσά τον νάκ-κον, ἀμ-μὰ ὕστερα ἐν τὸν ἐξαναεῖδα Κύπρ. Βράζω τὸ γάλα μ' ἠποσπέρας γιὰ νὰ συναῶω τὴν τσίπ-παν τὸ πρῶι αὐτόθ. ἠποσπέρας ἐκάθειτουν μετὰ μας ᾗ τὸν καβενὲν Κύπρ. (Λεμεσ.) Ποῖος ἦτανε ἀποσπεροῦ ποῦ φώναζε; Τρίκκ. Ἀποσπεροῦ εἶδα ᾗ τὸν ἔπνο μου τὴ Μεγαλόχαρη Λακων. Ἀποσπέρα ἔκανε κρύο Κύθηρ. || Ἄσμ.

Καὶ δὴν αὐγὴ μὲ τὴ δροσιὰ καὶ ἠποσπερὶς μὲ τ' ἄστρο Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Ἀ δὲ γεναῖκαν ὀκνηροκὰν ἀποσπεροῦ κουτοῖζει,

βάλ-λει ἠκοσ'πέντε τράνι' ἀφκά, κάθειται τηανίζει

Κύπρ.

Σ' τοῖς δεκαφτὰ τοῦ Γεναριοῦ τ' ἄγι-Ἀδωνιοῦ ἀποσπέρα ἕνα παπῶρι ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἐγλιτέρρα

Κρήτ.

Πόσα παράδικα θουρᾷ ὁ νήλιμος τὴν ἡμέραν

καὶ τοῦ φηγάριν τὴν αὐγὴν καὶ τ' ἄστρο ἀπ' ταπουσπέρα

Λιβύσσ.

Ἀποσπερὶς τοῦ τό ἔλεγε καὶ τὸ πρῶτὸ τὸ κάμει Νίσυρ.

Ἀποσπερὶς τὸ κάμνασιν καὶ τὸ πωρὸν ἐχάλα Ρόδ.

Ποιὸς εἶδεν ἥλιο ἀποσπερὶς καὶ ἄστρα τὸ μεσημέρι ; Χίος. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Α 1127 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «ἐθώρειεν τη ποῦ βρίσκουντον ταχὺ νύχτ' ἀποσπέρα». Συνών. ἀπόβραδα, ἀπόβραδο 3, ἀποβραδὺς 1, *ἀποσπερινού. 3) Τὴν ἐσπέραν τῆς σήμερον, ἀπόψε Λέσβ. Μακεδ. Πελοπν. (Αἴγ. Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Βαλτέτσ. Βαμβακ. Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Καλάμ. Κυνοῦρ. Λάστ. Μάν. Μεγαλόπ. Μεσσ. Πύλ. Τρίκκ. Τριφυλ.) Τσακων. κ.ά. : Θὰ γύγω ἀποσπεροῦ Καλάβρυτ. Ἀποσπεροῦ νὰ μὲ περιμένῃς Μάν. Ἡρθε ἀποσπεροῦ Τρίκκ. Ἐλα ἀποσπεροῦ νὰ καθίσωμε Πελοπν. Πυρωθῆτε, τί κάνει κρύ' ἀποσπεροῦ Κυνοῦρ. Ἀποσπεροῦ θὰν τὸν παραφυλάξω Βαλτέτσ. Θέλ' νὰ τὰ τοιμάσουμι ἀπουσιρὶ ὅλα Μακεδ. Ἐα ἀποσπεροῦ νὰ κατσάμε (ἔλα ἀπόψε νὰ καθίσωμε) Τσακων. || Ἄσμ.

Κὶ αἱ ποῦ νὰ μείνω ἀποσπεροῦ καὶ αἱ ποῦ νὰ μείνω ἀπόψε ; Βούρβουρ.

Σαράντα γύρους τό φερα ἀποσπεροῦ τὸ μῆμα, γιὰ νὰ βρω τόπο νὰ σταθῶ καὶ πόρτα νὰ περάσω (ἐκ μοιρολ.) Τριφυλ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Χρον. Μορ. ἐνθ' ἀν. «νὰ φύγωμεν ἀποσπεροῦ οἱ πρῶτοι τοῦ φουσσάτου». Συνών. ἀπόσπερα 1, ἀπόψε.

ἀποσπερήσιμος ἐπίθ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποσπέρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιμος.

Ὁ τῆς ἐσπέρας: Τὸν ἀποσπερήσιμον θυμὸν νὰ τὸν φίν-νετε τὸ πωρὸν.

ἀποσπέρει τό, Κύθηρ. ἵοσπερι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσπερίζω καὶ τῆς καταλ. -ι.

1) Ἀποσπερίδα 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν. : Κοπιάσετε πόρτε νὰ κάμουμε ἵοσπερι Ρόδ. 2) Ἐσπερινὴ ἐργασία Ρόδ. : Πόρτε ἔκαμα πολὺ ἵοσπερι.

ἀποσπερίζω ἡ, Θήρ. — ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 210 — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόσπερος.

Ἀποσπερίδα 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν. : Ποίημ.

Ὡς καὶ τὴν ὥρα αἰγάλη τὴν ξεθέρμισες καὶ μόλις τὴ θυμᾶσαι ἀκόμα κατὰ τὴν ἀποσπερίζω ΠΒλαστός ἐνθ' ἀν.

ἀποσπερίζω Θήρ. (Οἶα κ.ά.) Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. ἵοσπερίζω Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποσπερίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

Διέρχομαι τὴν ἐσπέραν ἐνθ' ἀν. : Ἐλα ν' ἀποσπερίζωμε Λακων. Πᾶσα βράδυ παίρνομε τὴ γάρτσα μας καὶ πάμε 'ς τῆς δεῖνα καὶ ἀποσπερίζωμε Θήρ. || Παροιμ.

Ἀμα δῆς κολοιτουθάται, ἀποσπερίζε λιγάτσι, τὸ ἄμα δῆς τὴν κολοιτούθα, ἀποσπερίζω ὅλη νύχτα Οἶα. Συνών. ἀποσπερίζω (II) 2, γειτονεύω.

ἀποσπερίζω ὁ, ἀμάρτ. ἵοσπερίζω Ρόδ. (Κάστελλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπόσπερα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίζω.

Τὸ ἀφ' ἐσπέρας βρασθὲν γάλα, ὅπερ κατὰ τὴν ἐπομένην ῥίπτεται ἐντὸς τοῦ προσφάτου γάλακτος πρὸς παρασκευὴν τυροῦ.

ἀποσπερίζω ὁ, ἀμάρτ. ἵοσπερίζω Ρόδ. ἵοσπερίζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποσπέρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίζω.

Τὸ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἀμελγόμενον γάλα.

ἀποσπερίζω ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποσπέρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίζω.

Ὁ τῆς ἐσπέρας, ὁ βραδινός. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀποσπερινός 1.

ἀποσπερίδα ἡ, Ἀντικύθ. Θήρ. Θράκ. Κρήτ. (Βιάνν. Μονοφάτσ. Σητ. κ.ά.) Κύθηρ. Μύκ. Τήν. — Λεξ. Κουμαν. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀποσπερία Κάρπ. ἵοσπερίδα Κῶς Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. ἐσπερίδα.

1) Ἡ κατὰ τὴν ἐσπέραν γινομένη συναναστροφή, ἐσπερὶς ἐνθ' ἀν. : Τὸ χειμῶνα μαζώνοντα οἱ κωπελλῆες καὶ κάνομε ἀποσπερίδες Σητ. Ποῦ θὰ κάμετε ἀπόψε τὴν ἀποσπερίδα ; αὐτόθ. Πάει 'ς τὸ σπῖτι τοῦ γρᾶς 'ς τὴν ἀποσπερίδα Βιάνν. Νὰ ῥθῆτε 'ς τὸ σπῖτι μας νὰ περάσωμε τὴν ἀποσπερίδα Σητ. Κάμαμε τὴν ἀποσπερίδα κ' ἤρθαμε νὰ κοιμηθοῦμε Μονοφάτσ. || Γνωμ. Ἡμπερὶς ὁ Σταυριάτης κ' ἡ ἀποσπερία (ὅτι μετὰ τοῦ φθινοπώρου ἀρχίζουσι αἱ ἐσπερίδες. Σταυριάτης = Σεπτέμβριος) Κάρπ. || Ἄσμ.

Ἐμεῖς ἐμόσαμε τὰ θυρὸ βραδεῖα νὰ μὴ ξωμείνω

μῆς νυχτοξημέρωμα μῆς καὶ ἀποσπερία

Κάρπ.

Ἀκούσετε νὰ σᾶς εἰπῶ αὐτὴν τὴν ἱστορία,

ποῦ ῥταν οἱ κλέφτες τὸ ἤρσαν μας εἰς τὴν ἀποσπερία αὐτόθ.

Ἡ-ῥ-ἀποσπερίδα κ' ἡ-ῥ-αὐγὴ | βοηθῆ τοῦ χήρας καὶ ὀρφανῆς Κρήτ.

Ποῦ ν' ἡ-ῥ-ἀποσπερίδα μας καὶ τὰ γλυκά μας λόγια,

τόρμα μᾶς ἐγυρῶσανε δάκρυα καὶ μοιρολόγια

αὐτόθ. Συνών. ἀποσπέρει 1, ἀποσπερία, ἀποσπερινὴ (ἰδ. ἀποσπερινός 2 δ), ἀποσπερίσμα (II), ἀποσπερίσμα, βεγγέρεα, νυχτέρι, παρακάθι. 2) Συνεκδ. ἡ ἐργασία ἡ γινομένη κατὰ τὴν διάρκειαν ἐσπερίδος Κύθηρ. κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. 3) Ἡ κατὰ τὴν ἐσπέραν γινομένη παραφυλάξις λαγῶν, ἐπὶ κυνηγῶν Κρήτ.

ἀποσπερίζω (I) Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀποσπερίζω Σκῦρ.

ἵοσπερίζω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. ἐσπερίζω.

1) Παύω νὰ ἐσπερίζω, τελειώνω τὸ ἐσπερίσμα Σκῦρ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. : Νὰ ἀποσπερίσωμε, γιὰ εἶναι μεσάνυχτα Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἀμα ἀποσπερίσαμε, ὅστερα ἕνας σωρὸς ἀργοδούλια (μικροεργασίαι) Σκῦρ. 2) Περαιτῶ τὸν ἐσπερινὸν τῆς ἐκκλησίας Κύπρ.

ἀποσπερίζω (II) πολλαχ. ἀποσπερίζω βόρ. ἰδιώμ. ἵοσπερίζω Κρήτ. Ρόδ. ἀποσπερίζω Σίφν. ἀποσπερίζω Σύμ. ἀπουσιρὶν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἵοσπερίζω Κύπρ. Σύμ. ἵοσπερίζω Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποσπέρα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ τῆς ἐσπέρας Κύπρ. : ἵοσπερίστηκαμεν 'ς τὸ δεῖνα μέρος. Συνών. νυχτώνω. 2) Ἀποσπερίζω, ὁ ἰδ., πολλαχ. : Χτὲς ἀποσπερίσαμε 'ς τοῦ δεῖνα πολλαχ. Τοὺς προσκάλεσε νὰ ἀποσπερίσουν Καρ. (Μοῦγλ.) Ἐλα νὰ πά νὰ ἵοσπερίσωμε 'ς τοῦ δάρδα Κρήτ. Εἴχαμε πάει 'ς τὴ σανιδωμένη κάμαρη γιὰ πρὸ ζέστη καὶ ἀποσπερίζαμε Σίφν. Καὶ μετβ. Κρήτ. : Μοῦ πε πῶς δὰ ῥθοῦνε ἀργὰ μὲ τὸ σῦδεκνο νὰ μᾶσε ἵοσπερίσουνε. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ.

